

LILIOVÝ KŘÍŽ (výklad katolické verze)

LILIOVÝ KŘÍŽ je křesťanská skautská stezka

Nositel liliového kříže se snaží prohlubovat svůj vztah k Bohu, k bližním a k sobě podle křesťanských zásad.

Z uvedených dvou definic vyplývá, že **liliový kříž** je výzvou, pomůckou, návodem, jak **křesťansky** naplno žít. Nejde tedy o nějaký soubor pouček, kterým se někdo nazpaměť naučí, není určitým souborem znalostí, z nichž je vyzkoušen a pak za to je „odměněn“ odznakem liliového kříže. Odznak liliového kříže **se nedává za odměnu**, ale je naopak trvalým **svědectvím a připomínkou** plného křesťanského života. K odměňování za znalosti a určité dovednosti slouží odznaky odborek (v oblasti náboženské - duchovních **odborek a odborností**). To je rozdíl mezi odborkou „Duchovní život“ a odbornostmi „Diakonie“ a také „Znalost Bible“ či „Církevní hudba a zpěv“ resp. „Církevní historie“, které se zkouší, a mezi liliovým křížem, kde jde ze strany vůdce, duchovního rádce (a též rodičů) spíše o přátelské, laskavé **doprovázení**, plné pochopení, povzbuzování a snahy pomoci, a to nejen ve stadiu získávání odznaku liliového kříže, ale trvale. Proto také by odznak liliového kříže měl slavnostně **udělit** skautský duchovní rádce nebo vůdce oddílu (střediska), příp. na jejich doporučení někdo ve vyšším církevním postavení (biskup). Tito pak mají také právo odznak (dočasně nebo natrvalo) **odebrat**, v případě výrazného zanedbávání nebo hrubého porušení zásad liliového kříže.

Jak již bylo řečeno, všechny tři stupně sledují **rozvíjení vztahu k Bohu, k bližním a k sobě**, a to v jednotlivých stupních s přihlédnutím k možnostem daným zpravidla věkem adepta. Úmyslně se však v jednotlivých stupních **neuvádí věk**, protože vyspělost jednotlivců se v určitých věkových skupinách může výrazně lišit. Rámcově lze říci, že 1. stupeň liliového kříže (**žlutý**) je určen pro děti, které ještě nebyly u 1. svatého přijímání (zhruba 1. stupeň zákl. škol), 2. st. lil. kříže (**modrý**) pro děti a mládež, která již chodí ke svátosti smíření a přijímá eucharistii (zhruba 2. st. zákl. škol), a 3. st. lil. k. (**červený**) pak pro ty, kteří již přijali svátost biřmování nebo se připravují k jejímu přijetí (středoškoláci a starší). Liliový kříž s **bílým** pozadím je pro činovníky, s **černým** pozadím pro duchovní rádce (**zlaté** orámování pro kněze, **stříbrné** pro laiky).

1. STUPEŇ

1.1. Adept se snaží o častý kontakt s Bohem, především **ranní a večerní každodenní modlitbou**. V těchto modlitbách by se mělo odrážet nadšení z velikosti Boha, který si přeje být zároveň naším laskavým Otcem. Proto bychom ho měli obdivovat, **klanět se mu, chválit ho, děkovat mu, prosit ho** a (zvláště večer před spaním) se s ním také **smířovat**. Toto vše bychom měli Bohu sdělovat každý sám **za sebe**, protože Bůh má ke každému osobní vztah. Vytváříme však také společenství církve, a proto se modlíme **společně** (v rodině, v kostele ...) a jejího misijního působení (např. při modlitbě

v oddíle). Je vhodné začínat i končit modlitbu **znaméním kříže** (používají ho také pravoslavní věřící a některé protestantské církve). Obsah našich modliteb by mělo vyjadřovat i naše vnější **chování** a postoj při modlitbě (vyjadřující úctu, radost, pokoru atd.).

1.2. Vytváříme mezilidské **vztahy**, nejprve k sourozencům ve vlastní rodině, ale i ke spolužákům, kamarádům v oddíle apod. To znamená, že adept přijímá, ale také dává, nežaluje, ale umí **odpouštět** (což však neznamená nechat si všechno líbit). **Přáteli se** i s těmi, kteří jsou odstrkovaní, zvláště je-li to kvůli nějakému postižení. Umí jim neokázalou formou **pomáhat a zastat se** jich, zvláště když je jim ubližováno. Snaží se být **iniciativní** v partě. Má vždy po ruce nápady různých vhodných aktivit, zvláště pro volný čas, a předchází tak často nevhodným způsobům krácení si dlouhé chvíle. Odbourává různé formy **sobectví** a nahrazuje je nezištným **dělením se** s druhými, ochotným zapůjčením věcí apod. **Nelpí** na penězích a hmotném bohatství v jakékoliv formě.

1.3. Nejlepším prostředím k předávání a k **růstu víry** je vlastní rodina. Adept si váží společných rodinných modliteb a rozhovorů na téma víry. Bere si příklad ze **svědectví rodičů**, zvyká si na pravidelnou četbu (příp. předčítání) **Bible** (dětské), životopisů a různých příběhů velkých lidí a četbu jiné **náboženské literatury** přiměřené věku. Plně a aktivně se účastní **výuky náboženství** (školní i mimoškolní), je přítomný na různých **pobožnostech** pro děti a jiných nábožensko - výchovně zaměřených činnostech (poutě, kulturní akce, divadla, filmy ,výstavy ...) a podobně přistupuje ke všemu, co rozšiřuje obzor náboženských **vědomostí a zkušeností**.

1.4. Výchova ke smyslu pro **pořádek** znamená mimo jiné dodržování stanoveného **časového programu** (snaží se být **všude včas**), a to nejen ve škole, v kostele, na schůzkách. Přichází také včas domů ze školy, včas a svědomitě splní domácí úkoly (školní i mimoškolní), včas chodí spát a včas vstává. Usiluje o pořádek, hlavně **ve svých věcech**

(v pokoji, ve skříni, ve stolku). Učí se **uklízet** hračky, školní pomůcky a jiné věci a chrání věci své i jiných před poškozením. Dbá na čistotu těla i oblečení. Neprotahuje dobu stanovenou pro různé koníčky a ke sledování televize.

2. STUPEŇ

2.1. Plní **vše**, k čemu se vybízí v **1. stupni**, ovšem na vyšší úrovni, přiměřené věku a vyspělosti adepta.

2.2. Snaží se plně pochopit a prožívat **eucharistii**, a to:

- 1) jako **svátost**, která je zpřítomněním **oběti** Krista na kříži a **společenství stolu**, které bylo při poslední večeři Páně,
- 2) jako **trvalou přítomnost** Krista (**ve svatostánku**).

Zná nejen jednotlivé **části mše svaté** a jejich smysl, ale věnuje také potřebnou péči **přípravě** na mši. Dobře zná a prožívá příslušné **období liturgického roku**, které plně reflektuje právě liturgie mše svaté, zvláště bohoslužba slova (biblické texty, písně atd.).

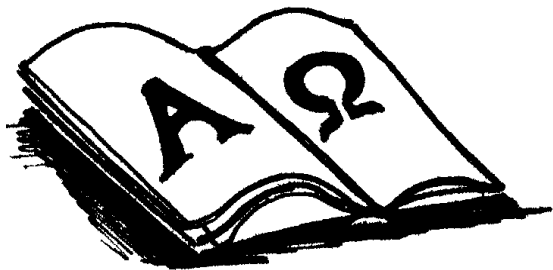
Chápání mše svaté a víra v přítomnost eucharistického Krista by se měly odrážet také v **chování** přítomných, zvláště přísluhujících. Přítomnost Krista vyžaduje tomu odpovídající **úctu a vážnost**. Ta by však neměla být nějak přepjatá, protože jde také o společenství, a to, jak víme, bylo při poslední večeři velice **srdečné**.

2.3. Úsilí o plný účinek eucharistie se z naší strany projevuje snahou o **čistotu srdce**. Kristus nám prostřednictvím církve nabízí pomoc **ve svátosti smíření**. Jejím slavením dosahujeme nejen **odpuštění** hříchů, ale zároveň využíváme nabízenou pomoc k růstu dokonalosti. Když **litujeme** toho, že nežijeme tak, jak náš Pán od nás očekává, je již součástí této lítosti **touha žít lépe**. Tato touha by se měla zvýraznit v různých konkrétních **předsevzetích**, jejichž poctivé plnění by se mělo projevovat v našem soustavném **růstu v lásce** k Bohu, bližním a k sobě.

Z toho vyplývá, že je žádoucí, aby adept přistupoval ke svátosti smíření **pravidelně a dostatečně často** (nejlépe jednou za měsíc). Snaží se stále lépe **poznávat** kladné a záporné stránky svého života (**zpytování svědomí**) a poctivě se **zamýšlí**, plní Boží vůli (jíž chce Bůh naše štěstí). Plněním konkrétních a splnitelných předsevzetí a využíváním pomoci, kterou nám Pán právě ve svátosti smíření nabízí, postupně **odstraňuje** to zlé a **rozdívá** to dobré, co v nás je.

2.4. **Svědomí** je hlas přirozeného rozumu říkající, co je dobré a co je špatné. Je ovšem třeba, usilovat o **správné** svědomí. To je takové, které je v souladu s Božím zákonem (objektivní normou mravnosti).

Adept proto stále prohlubuje **znalost Božího zákona** a podle něho **koriguje** a rozvíjí své vlastní svědomí. Hlubší pochopení Desatera hledá v Bibli (zvláště v NZ), v katechismu a jiné literatuře zaměřené na toto téma, v příkladech života Krista a svatých, v rozhovorech se svým **duchovním vůdcem** (také v souvislosti se svátostí smíření) a v modlitbě. Přitom se nenechá ovlivnit různými chybnými a často až zvrácenými názory okolního světa, zvláště když je ve svých názorech sám proti všem. Drží se statečně svých **správných zásad** a má odvahu v případě potřeby **plout proti proudu**. To, že něco dělají (nebo nedělají) všichni, není ještě důvodem, abych to dělal (nebo nedělal) i já.

2.5. Dítě je ve svých motivacích a iniciativách zaměřeno převážně na sebe. S rostoucím věkem je nutné postupně **se zbavovat svého sobectví** a stále více **hledat vůli Boží**, sledující náš růst a potřeby bližních.

Tento vlastní **egoismus**, projevující se např. leností, touhou po moci,

slávě, požitkářství, bohatství, překonává dítě láskou vyjádřenou v aktivní nezištné **snaze pomáhat** tam, kde to od něj Bůh očekává. To je zároveň i jeho konkrétní projev lásky k Bohu („co jste učinili jednomu z těchto nejposlednějších, mně jste učinili“).

Nedělá to kvůli pýše nebo pro vlastní prospěch, ale angažuje se proto, že **miluje Boha** (největší příkázání). Vedle služby bližním odstraňuje ze svého chování vše, co druhé odpuzuje, a usiluje o to, aby bylo pro ně **správným způsobem přitažlivé („kouzlo osobnosti“)**.

2.6. Snaha o vlastní dokonalost a nezištnou službu bližním není samozřejmě lehká a neobejde se bez **sebeovládání**. Svoboda neznamená anarchii nebo zvlí. **Svoboda** není, že si každý dělá, co se mu zlíbí, bez ohledu na to, co by měl dělat (slib, zákon), a bez ohledu na potřeby druhých. Svoboda naopak spočívá v dobrovolném rozhodnutí se **pro dobro**, pro to, co vyžaduje láska k Bohu a bližním, a to i tehdy, když to bude spojeno s nějakou **obětí**. To znamená něčeho přitažlivého se zříci, nebo naopak něco nepříjemné či bolestného přijmout a podstoupit. Je třeba naučit se být pánem sebe sama, **umět se ovládat** a nebýt otrokem svých sobeckých špatných vášní, rozmarů a zlovyků, které omezují naši svobodu.

Adept liliového kříže je vynalézavý ve službě v první řadě **mezi nejbližšími**, to je v rodině, v níž žije. To bývá často nejobtížnější, zvláště když jde o pravidelné, často nezáživné, ale nutné **služby**, které zpravidla nikdo zvláště neocení. Dále to jsou služby ve vlastní **obci**, v okolí, kde žije (ať již jde o služby příležitostné nebo pravidelné). Významné jsou též služby ve **farnosti** (ministranti, schola, brigády ...) a služby **v oddíle**.

2.7. **Mariánská úcta** má v životě církve své významné místo, protože P. Maria je **matkou Krista** a zároveň také **Matkou církve**, tedy i **Matkou naší**. Zvláštní výsadou Boží byla uchráněna jakéhokoliv hříchu. Velikost P. Marie však ještě více spočívá v její obdivuhodné víře a oddané službě Kristu. Pomýlená by tedy byla taková úcta, která by z našeho života vytlačovala Krista. Naopak měřítkem správné mariánské úcty je rozvinutí a prohloubení našeho **vztahu ke Kristu**. To činíme, když P. Marii přímo prosíme, aby se u Krista za nás přimlouvala a nám pomáhala. Bylo by žádoucí pochopit a přijmout, že P. Maria nás miluje a má o nás mateřsky laskavý zájem. To by nás pak mělo vést k vděčnosti.

Významnou modlitbou mariánskou, zároveň však i kristocentrickou (středem je Kristus) je **ruženec**. To proto, že v něm - jakoby doprovázení P. Marií - procházíme události ze života Krista, v nichž se projevuje jeho velká láska k nám. Přitom postoje P. Marie v různých situacích mohou být i pro nás **inspirující** a můžeme si pro ně touto cestou vyprosit potřebnou **pomoc**. Různé pohledy na velikost a lásku P. Marie obsahuje „**Litanie loretánská**“. Modlitbou, kterou si připomínáme spoluúčast P. Marie při příchodu Krista na svět a jeho spásu, je modlitba „**Anděl Páně**“. Vedle těchto modliteb církve je samozřejmě vhodné obracet se k P. Marii též modlitbami osobními a prožívat vše s ní.

2.8. **Neděle** by měla být vyvrcholením celého týdne. Je to **den sváteční**, v němž se zvláště snažíme oživit vztah k Bohu, k bližním i k sobě. K tomu přispívá především společně slavená **eucharistie** (mše sv.) a vše, co s ní souvisí (viz 2.2). Neděli využijme k různým **setkáním** (individuálním i skupinovým), která lze těžko realizovat ve všední dny. Najdeme si čas také k prohloubení našeho náboženského přesvědčení (**studium**, rozhovory, přemýšlení, modlitbou). Neděle by měla být též jakýmsi **zhodnocením**

uplynulého týdne, spojeným s **díkovzdáním** za vše dobré, a zároveň **odpočinkem** a načerpáním nových sil a chuti do týdne dalšího.

Liturgie **církevního roku** sleduje jednotlivé etapy **života Krista** a jeho působení ve světě a v církvi, počínaje adventní připomínkou jeho prvního příchodu na svět, jímž začalo Kristovo mesiánské poslání, a konče připomínkou jeho slavného druhého příchodu, očekávaného na konci věků, jímž se začne naplno realizovat jeho věčné nebeské království. Bylo by žádoucí plně **prožívat jednotlivá období** církevního roku, abychom oživilí naši lásku k Pánu, hlouběji pochopili dějiny spásy i našeho poslání a úkolu, který nám byl v těchto dějinách spásy svěřen.

3. STUPEŇ

3.1. Předpokládá se plnění **všeho, co obsahuje 1. a 2. stupeň**, v obsahu a rozsahu odpovídajícím věku a vyspělosti adepta.

3.2. Předpokládá se, že adept již přijal **svátost birmování** nebo o její přijetí usiluje. V této svátosti nám **Duch svatý** nabízí prostředky k plnému, dospělému prožívání křesťanství. Součástí **křesťanské dospělosti** je také schopnost „**obhájit** před kýmkoliv důvody své naděje“, tedy schopnost obhájit své křesťanské přesvědčení a způsob života. To souvisí s nevtíravou otevřeností vůči okolnímu světu, která **umožňuje druhým seznámit se s Kristem**, s jeho „Radostnou zvěstí“ (evangeliem) a s jeho církví (misijní úkol). Podstatným znakem lásky, dobra a radosti je, že se šíří a neuzavírají se. Adept

evangelizuje především svým křesťanský prožívaným **životem**, ale při vhodné příležitosti také slovem („**hlásáním**“). Z toho plyne požadavek stálého úsilí o plně prožívané křesťanství. Je proto nutné křesťanské učení také **znát** (potřeba studia) a ztotožnit se s ním, aby pak mohl být jeho pravdivým a přesvědčivým svědkem a hlasatelem. Vše potřebné k tomu nabízí právě Duch svatý, jehož by měl o to vše prosit.

3.3. **V Bibli** nám Bůh zjevuje sám sebe a zároveň nás seznamuje s tím, co od nás očekává. K správnému pochopení potřebujeme pravý (autentický) **výklad**, který nám nabízí učitelský úřad církve. Ten nám pomáhá správně Bibli interpretovat.

K správnému používání Bible musí adept umět rozlišit **Boží** zjevenou pravdu **od lidského** způsobu, jímž je tato pravda podávána, to je od způsobu, kterým je ovlivněn příslušným svatopiscem a dobou, v níž příslušná část Bible vznikala (literární formy). Učí se rozlišovat, co je zjevená pravda, co má v Bibli historický základ a co je jen nějakou literární formou. Bibli je nutné **znát**, a proto je zapotřebí ji také studovat. Je žádoucí, aby užíval **Bibli k setkání s Pánem**. V posvátných textech naslouchá Božímu slovu a zároveň Boha oslovuje (chválí, děkuje, prosí). Kéž by tak byla Bible každodenním podnětem a příležitostí k prohloubení jeho vztahu k Pánu a k bližním.

3.4. **Křesťanská víra** spočívá v přijetí křesťanského učení, a to jak v **teorii** (přijetí určitého souboru pravd), tak i v **praktickém** životě („víra bez skutků je mrtvá“). Jako se

člověk snaží poznat milovanou osobu co nejvíce, tak musí růst v **poznání** Boha, chce-li růst v lásce k němu. Základním pramenem tohoto poznání je **Bible**. Ta je pak s přihlédnutím k dobovým zvláštěnostem interpretována v **Katechismu** katolické církve, v **koncilových dokumentech**, v papežských **encyklikách**, v různých dokumentech učitelského úřadu církve a v mnoha dalších poučných a rozjímavých spisech a náboženských knihách.

Adept svou víru prohlubuje hlavně v **modlitbách**, společných i soukromých, zvláště v těch každodenních. V rámci 3. stupně pod vedením svého duchovního rádce i sám se modlí za členy svého oddílu (zvláště za nemocné spolubratry nebo za jiné bližní v trápení a zkouškách) i za své skautské rádce a vůdce) a za všechny Boží lid. Modlitbou se však může stát i práce či nějaká služba, koná-li se jako projev **praktické lásky** k Bohu (ne však jako náhrada veškeré modlitby).

3.5. **Víru**, a tedy i vztah k Bohu, si adept prohlubuje také **náboženskými rozhovory** s druhými. Tím si mimo jiné vhodně tříbí a upřesňuje i své názory. Tyto rozhovory mohou být prospěšné předně s těmi, kteří jsou s námi stejného vyznání, s věřícími jiných křesťanských denominací, ale oboustranným obohacením se mohou rovněž stát rozhovory s lidmi **jiného přesvědčení, jiných náboženství**, případně náboženství žádného. Tyto rozhovory však budou prospěšné jen tehdy, bude-li k nim adept přistupovat fundovaně, s potřebnou **znalostí** křesťanské nauky. Bylo by přinejmenším trapné, kdyby domněle hájil křesťanství tvrzeními, která církev vůbec nezastává. V dnešní konzumní společnosti, kterou náboženství příliš nezajímá, mohou být velmi prospěšné i rozhovory na téma **křesťanské etiky a morálky**, kde se o Bohu a náboženství přímo nemluví.

Ve skautském hnutí je pro to dobře připravená půda. Tady může být s užitkem zaseto i Boží slovo konkretizované v osobní křesťanské víře adepta .

3.6. Podstatnou součástí života s Bohem je **součlenství** s lidmi, a to nejen v podmínkách současného pozemského života, ale i života v celém Božím království. Proto se adept snaží být ve spojení s těmi, kteří nás do nebeského království předešli. Týká se to hlavně vztahu k **P. Marii**, matce Krista a nás všech, dále k pěstounu Pána **sv. Josefu**, k **apoštolům** a ostatním celocírkevně a místně významným osobnostem. Adept by měl znát životopisy **svatých** a životopisy **našich patronů** (i skautských), protože se může nadchnout některými jejich heroickými činy a oni mohou být výraznými přímluvci v jeho potřebách.

Kromě světců by měl znát i různé významné **osobnosti a instituce církevního světa**. Patří sem jistě papež, významní duchovní (kardinálové, biskupové, kněží), teologové,

laici, zakladatelé velkých řádů, kongregací a jiných významných děl. Adept by se měl orientovat v organizační **strukturu katolické církve** (hierarchické uspořádání) a v náplni jejích významných řeholních a laických společností.

3.7. Jednou ze základních podmínek harmonického života lidské společnosti a církve jsou dobré **rodiny**, dobří **kněží** a lidé žijící **zasvěceným životem**. Růst či úpadek naší křesťanské civilizace jde ruku v ruce s růstem či úpadkem těchto forem zaměření. Proto je nutné věnovat velkou péči (mnohem větší, než se děje) **výchově k celoživotnímu poslání**, to je k manželství a k zasvěcenému životu. Bez dobrých manželství nebude ani dobrých rodin a dobře vychovaných dětí a bez kněží a lidí zasvěcených Bohu se nemůže úspěšně rozvíjet církevní život.

Již od dětství by proto měli být chlapi vychováni **k otcovství** (rodičovskému i duchovnímu) a dívky rovněž tak **k mateřství**. Součástí výchovy by tedy mělo být rozvíjení typicky mužských a typicky ženských vloh, výchova k vzájemné úctě a respektu k odlišnostem druhého pohlaví. V **chlapcích** je třeba pěstovat smysl pro službu a zodpovědnost, úctu k ženám, spojenou se statečností a odvahou chránit vše

ušlechtilé a krásné (**rytířské ctnosti**). V **dívkách** je třeba rovněž pěstovat smysl pro službu a zodpovědnost, smysl pro vše krásné a ušlechtilé, to vše ale jaksi v dívčím (ženském) provedení. Vypěstovat **ctnosti princezen**, ne ctnosti těch princezen pyšných a rozmazlených, ale princezen ve stylu např. sv. Anežky České nebo sv. Alžběty Uherské. S tím vším souvisí nutnost citlivé a účinné sexuální výchovy. Je třeba učinit vše, aby z chlapců nevyrostali zženštilí povaleči a z dívek obhroublé mužatky. Tím není samozřejmě míněno, že by si chlapi neměli umět přišít knoflík či uvařit oběd a dívky že by si neměly umět vyměnit žárovku či naštipat dříví.

3.8. Život křesťana se odvíjí ze **svátosti křtu**, která zprostředkuje plné přijetí do společenství církve a tím také do těsného společenství s Kristem. Svátost křtu je mostem k přijetí dalších svátostí. **Břimování** jako svátost křesťanské dospělosti dává sílu překonávat překážky, žít naplno křesťansky, svou víru umět obhájit a umění přitažlivě křesťanství prezentovat. Největším darem je svátost **eucharistie**, k níž správnou dispozicí vytváří **svátost smíření**, která je zároveň účinným prostředkem k růstu k dokonalosti (viz 1. k. 2. st., č. 2–4). Vše potřebné k úspěšnému plnění celoživotního poslání v manželství poskytuje **svátost manželství** a pro kněžství **svátost svěcení kněží**. Výraznou pomocí pro nemocné je **svátost pomazání nemocných**. Adept se seznámí s těmito prostředky spásy a ví, k jakému účelu se používají.

3.9. Přiměřeně věkové vyspělosti je třeba cílevědomě pracovat na **růstu své osobnosti** (svatosti). Adept stále lépe poznává své dobré a špatné stránky a stále účinněji to špatné odstraňuje a dobré rozvíjí. Činí tak cílevědomě a systematicky, nejlépe prostřednictvím

svátosti smíření a za pomoci duchovního vůdce (viz I. k. 2. st., č. 3- 6). To vše pak je zároveň nejlepší dlouhodobá **příprava na celoživotní poslání** a povolání (manželství, zasvěcený život atd.).

3.10. V **Bohu** existuje **krása**, harmonie a soulad ve vrcholné míře. To by měl v sobě odrazet i každý **člověk** jako **Boží obraz** a tím spíše každý křesťan. Jde o určitou **kulturu chování** (mluvení, vystupování, práce, stolování, oblékání atd.), ale také kulturu **umění** (stavitelské, výtvarné, hudební atd.). Je třeba, aby adept takto prožívané křesťanství podle možností a schopností dále **rozvíjel**, **chránil** a nechal se jím obohacovat a zušlechťovat.

3.11. Vztah k **P. Marii** je nutné stále rozvíjet a prohlubovat (viz I. k. 2. č. 7) s ohledem na celkovou vyspělost a právě prožívanou situaci. Ona je nám velkým **vzorem** a zároveň také **Pomocnicí**. Především modlitba růžence nám umožňuje to stále hlouběji chápat. Mohli bychom mít v leccems mnohem větší úroveň a lepší výsledky, kdybychom různé situace více prožívali s ní a více ji prosili o pomoc.

3.12. Než **Kristus** začal veřejně působit, odešel na poušť a tam **se postil**. Půst jako úkon zbožnosti vede k lepšímu **sebeovládání**, lepe nás disponuje k modlitbě, k hlubšímu chápání Boha a jeho vůle a ke kvalitnější službě .

Konkrétní forma postu spočívá v tom, že si adept z lásky k Bohu něco (většinou jednorázově) odřekne, nebo se naopak k něčemu donutí. **Odřící si** může kromě něčeho z jídla, pití či jiných požitků (kouření ...) také např. televizi, počítače, různé formy marnivosti atd. **Přimět se** naopak může k solidnější modlitbě, studiu či jiné práci a službě.

3.13. Bůh má s celým světem, ale i s každým z nás osobně svůj **plán spásy**. Je důležité, aby se adept snažil tyto plány **pochopit a přijmout** jako něco, čím Bůh sleduje **jeho** osobní **dobro**, i dobro celého světa. Jde o celoživotní **poslání a zaměření**, uskutečňované v jednotlivých dnech a etapách celého života.

Jde také o zdárný vývoj v **celosvětovém dění**, ke kterému by měl též přispívat. K tomu je nutná pozornost na **znamení doby**, na různé situace, okolnosti, výzvy a potřeby i možnosti (např. hledání toho, co křesťany všech denominací sjednocuje jako jsou ekumenické bohoslužby, modlitební shromáždění, charitativní akce, sdílení duchovních zkušeností spolu s bližními).

Při takových příležitostech se přiměřeně svému duchovnímu rozvoji aktivně podílí na jejich přípravě a vykonává svěcenou službu pod vedením svých vůdců.

